

Matswani Safaris Juli 2012.

Jagt nr. 2 af Jesper Gravesen

Som fortsættelse på beretningen. Jagttur nr. 1 fra marts 2010 hvor min opfattelse var: Det sker kun en gang i livet at man får sådan en jagtdag. Nu hvor jeg har været på min jagt nr. 2 må jeg nok trække mine ord lidt tilbage. Det kan rent faktisk godt lade sig gøre at opleve sådan en jagtdag to gange... Måske flere?

Beretningen starter lidt anderledes end sidste gang. Kriterierne hjemmefra var sat højt! Det skulle ikke være let. Mountain Redbuck var første prioritet. Dernæst ville jeg gerne nedlægge min favorit, Warthog på Pürsch. Bushpig var tillokkende og en gammel bavian han var også på ønskesedlen. I underbevidstheden sneg ønsket om en Bushbuck sig ind allerede inden afrejsen til Afrika, men var ikke med på listen. Jeg huskede fra sidste gang pürsch jagten på Impalaen med glæde og også den var med på listen.

Jeg havde hjemmefra bedt om igen at få Pieter som PH'er. Hvilket ikke var noget problem. Efter ankomsten til Matswani skulle vi mødes. Det var skønt at se Pieter igen! Gensyns glæden var stor, og vi fik talt om hvad vi skulle få de næste dage til at gå med.

Dag 1 skulle vi jage Mountain Redbuck (MR). Området lå et godt stykke fra Matswani i noget der hed Rooiberg 2 timers kørsel væk. Vel fremme blev køretøjet efterladt ved foden af højderne. Jagten skulle foregå til fods op ad bjerget. Der var et spor. Med lidt god vilje kunne der køre et terræn gående køretøj med højeste forsigtighed. Der var tørt, meget tørt. Der var store røde sten der rullede under støvlerne og gjorde livet noget besværligt! Jagtselskabet bestående af undertegnede, Pieter og Joseph begyndte opstigningen med oprejst pande, vandflaskerne skvulpede i lommerne og den medbragte frokost lå sikkert i min rygsæk som Joseph bar. Efter en god halv time op ad bjerget spottede vi vildt på den anden side af slugten. Det var en Klipspringer. Den stod højt oppe over vores niveau. Den havde opdaget os og fortrak skyndsomt. Der var nu ikke noget at være bange for da det var MR'er vi ville jage. Joseph gjorde opmærksom på at der også var MR'er på den anden side lige over for os. Jeg havde svært ved at få øje på dem da jeg kikkede efter noget rødt. Jeg gjorde opmærksom på dette, og måtte belæres om at de var grå - brune og først ved nærkontakt virkede røde. Det hjalp gevaldigt på min iagttagelses evne. Jeg spottede en god buk der stod foran en bar rød klippe. Den havde til gengæld både Pieter og Joseph svært ved at få øje på. Da jeg fik guidet dem i den rigtige retning var ordren: *Shoot it! Its a good one!* At finde et passende anlæg på skrænten så der kunne afgives et forsvarligt skud var en næsten umulig opgave. Afstanden var vel over 170 meter. Det endte da også med at bukken tabte tålmodigheden med undertegnede og lappede af. Den havde stirret på os igennem hele seancen. Efter vi havde sundet os lidt oven på skuffelsen over, at den oplagte chance var smuttet gik det videre opad bjerget. Det havde næsten været for nemt hvis det var lykkedes allerede der. Resten af dagen gik vi over stok og sten og var i kontakt med MR'er flere gange. Problemet var bare at det var umuligt at bevæge sig lydløst. MR'erne havde fordelen på deres side.

Dag 2 var vi tilbage på terrænet igen. Denne gang havde vi allieret os med ejeren af området. Han kørte os op på bjerget i hans terræn gående bil. Det skulle vise sig at være ret nervepirrende. Sporet var som sagt stejlt og fyldt med store rullesten. Efter en "meget spændende" opstigning til højlandet blev vi enige om at MR'ernes fordel skulle reduceres ved at vi kørte rundt i terrænet for at spotte dyrene. Derefter skulle vi glide ned af bilen og pürche dyrene. Dette virkede også ganske godt. 5 gange var vi ude og pürsche med det resultat at MR'erne vandt hver gang. Det var slet ikke så let! Seancen fra dagen før med bukken hen over slugten kørte hen over min nethinde adskillige gange denne dag. *Du havde chancen din store klaphat!* Selvbefejdelser hjælper ikke noget i sådan en situation. Vi skal bare videre. Pludselig var der kontakt igen. Vi gled ned af bilen og efter en meget kort pürsch var der en chance. Pieter stillede skydestokken og jeg lagde prompte riflen op og spottede dyr bag noget vegetation. Efter nogle sekunder helt sikker på bukken. 2 hundyr bag ved

bukken umulig gjorde et skud, men de fortrak i hver sin retning og skuddet faldt. Bukken var ikke at se mere. Da vi kom hen til skud stedet lå bukken forendt. Så udbrød der glædes råb!

Undertegnede fik et velmenende klap i ryggen af en glad Pieter og var ved at miste balancen. Det er skønt med spontane glædes udbrud, men lidt hårdt for kroppen. Heldigvis er jeg robust bygget. I mellemtiden var bilen kommet til, og alle gik i gang med at klargøre til billeder. Det var skønt at sidde ved siden af dette flotte eksemplar af en Mountain Redbuck. De er virkelig røde når man kommer tæt nok på, og utroligt smukke! Man skal huske at nyde øjeblikket, og gemme det til senere. Det er som regel ikke lang tid man får sammen med dyret på den måde. Vi skal jo videre...

På turen tilbage til Matswani mærkede jeg slet ikke tiden. Mine tanker var på bjerget sammen med bukken. Selv om jeg havde gået lidt på kompromis med mine idealer, kunne det ikke ødelægge følelsen af lykke over at det var lykkedes.

Jeg havde luftet over for Pieter at der var interesse for en Bushbuck. Pieter havde kontakt til en farmer der havde jævnligt besøg i hans plantage af en sådan. Hvis interessen var der kunne vi køre ud og se på lokaliteten. Den var jeg med på.

Det var nu hen på eftermiddagen da vi nåede frem til "Gnu Ranch" hvor jagten skulle foregå. Pieter havde en kort samtale med stedets ejer hvorefter vi skulle finde os til rette. Plantagen var noget anderledes end jeg havde forstillet mig! Den bestod af flere net overdækkede områder. Pieter ville have at vi skulle sidde i skjul inde i de overdækkede arealer. Den var jeg ikke med på. Det er i orden at sidde på lur, men det skal være ude i det fri! Pieter gav sig og vi placerede os ude i området et stykke fra plantagen. Der var ikke tid til at bygge et skjul, så vi sad direkte på jorden og ventede. Det var ikke særlig komfortabelt men nødvendigt pga. tiden. Pludselig brød helvede løs!

Bushbukken kom stormende forbi os på ca. 5 meters afstand alt imens den skældte ud... Hvem der blev mest paf er ikke godt at vide? Bukken stoppede op bag noget vegetation og nidstirrede os.

Pieter havde rejst sig op og sagde: *Put your rifle on my shoulder and shoot the bastard!* Jeg gjorde som befalet, forsøgte at finde bukken i korset. Den var vel ikke mere end 30 meter væk, men umulig at skyde pga. vegetationen. Da den havde fået nok af os stak den af alt imens den skældte ud. Pieter og undertegnede stod der og gloede på det punkt hvor den havde stået. Pieter mumlede noget i retning af: ***We will be back!*** På turen tilbage til Matswani planlagde vi "bukkens endeligt" den følgende eftermiddag.

Dag 3 startede med pürsch jagt på Warthog. Området var velkendt fra min første tur. Farmen var "Hendrik & Hannes: Du Plessis Goedgedacht". Der havde jeg nedlagt min første Warthog i 2010! Minderne poppede op og en god fornemmelse bredte sig i kroppen. Det bliver en god dag! Vi efterlod Joseph og bilen. Pürsch'en kunne begynde. Forude var højt vissent græs med spredte træer. Det ville blive svært at se kønnet på svinene. Allerede efter 5 minutter var der kontakt. Vi nærmede os forsigtigt. Vinden svøbte og var aldeles utilregnelig. Det viste sig at være søer med halvvstore grise vi havde foran os. De fortrak hurtigt da færtten af os nåede deres følsomme tryner. Efter at have forceret det åbne landskab skulle vi igennem tornekrat m.m. Bag ved var der på ny åbent landskab. Der var mange svin. Pieter spottede en som sandsynligvis var en "han". Vi krøb langs tornekrattet for at komme i en position hvor der kunne opstå skud chance. Vinden svøbte stadigvæk. Faren for at blive opdaget var overhængende. Pieter stillede skydestokken op og bad mig om at indtage position med riflen. Svinet kunne kun anes i riffel kikkerten en gang imellem. I mellemtiden var der kommet et svin mere til. Den var lige så umulig at få i tale som den første. Vi flyttede position en gang til i håb om bedre odds. Igen stod jeg klar med riflen i evigheder. Nu begyndte der at komme mere bevægelse. Grisen til højre vendte rundt og et par gode tænder viste sig kortvarigt. Pieter afgjorde at den var skudbar. Jeg ventede på tegn fra ham at jeg måtte skyde når chancen bød sig. I et kort sekund var krydset på bladet, men ingen "shoot" kommando! Alle svin fortrak nu og var væk i løbet af et øjeblik. Det samme var chancen! Som Pieter sagde bagefter: *I forgot to say shoot!* Det var nu så langt op af formiddagen at vi skulle ud til vandingssstedet for at se efter bavian.

Vandingssstedet var som en stor forhøjet brønd helt fuld af vand. Oppe af en skråning var der bygget et skjul. Der skulle vi sidde på lur. Til formålet var medbragt 2 klapsammen havestole af jernramme med stof på. Godt nok hvis højden passer med hullet i skjulet. I mit tilfælde var det umuligt at skyde fra stolen, hvorefter den blev kasseret. Alternativet var at sidde på knæ. Ikke behageligt i længere tid! Efter kort tid kom en flok Kuduer ind. De var utroligt opmærksomme på skjulet. Vinden svøbte som sædvanligt og reaktionen udeblev da heller ikke. Vi fik skæld-ud! De smældede så højt at undertegnede var ved at s.... i bukserne af skræk... Hold da helt K...! På afstand kunne man stadigvæk høre den fornærmede Kudu hind et stykke tid. Derefter stilhed... Det var lige som om at alt gik i stå. Først efter en time kom der igen aktivitet i området. Pieter hviskede: *Baboons coming in from the right side*. Jeg lyttede og kikkede intenst, men kunne ikke se eller høre noget. Jeg sad til venstre for Pieter. Pludselig var der 3 bavianer ved vandkanten. De skulede op mod skjulet. Drak hurtigt og fortrak. Så sad der en stor kleppert ved vandkanten. Han skulede også. Ingen reaktion fra Pieter? Bavianen udstødte et skrig og forsvandt. Stilhed..... Var de blevet advaret af vores fært? Mine ben gjorde ondt som bare helvede! Ved at flytte lidt på vægten opnåede jeg en salig krampe i højre lægmuskel. Pieter kunne se mine pinsler og grinede lydløst over mine problemer. Nu kom der bavianer ind igen. Denne gang flere. De små kom først, derefter der voksne. Der var pludselig kuduer. Nu var der vel 30 bavianer samt kuduerne, men ingen han. Pieter forholdt sig neutral. Mine ben var ved at slå mig ihjel, men det var ikke muligt at bevæge sig. Sæt krampen kom tilbage! Nu kom der en stor bavian gående igennem flokken og bagud væk fra skjulet. Pieter hviskede: *Shoot the one that walks away from us*. Jeg fik listet riflen op og fangede bavianen der i mellemtiden var vendt rundt i trådkorset. Skuddet gik og bavianer og kuduer sprøjtede ud til alle sider. Jeg havde repeteret og var klar igen, men det var ganske unødvendigt. Han lå dernede. Pieter rejste sig og inviterede til at vi skulle tage ham i øjesyn. Det var nemmere sagt end gjort. Jeg var næsten lammet fra hoften og ned. Efterhånden fik jeg hevet mig op i stående position, og ved hjælp fra træerne lykkedes det ikke at ryge omkuld igen. Da benene igen kunne bære vaklede jeg ned for at studere min bavian. Det var vist "patriarken". Gammel og med stort tandslid. Jeg er ikke Tandlæge, men diagnosen på parodontose blev hurtigt stillet. Han bavianen var helt sikkert på retur. Det var den rigtige at få skudt, men ikke noget godt trofæ. Hjørnetænderne var meget medtaget. Undertegnede var godt tilfreds med at det lige netop var den der blev nedlagt, da hans tid som leder af flokken var ved at udløbe.

Nu var det tid til lidt frokost i det ”visne”. Grønt var der jo ikke meget af. 2 måneder uden regn samt sol fra en meget skyfri himmel. Planen var at vi skulle fortrække til et nærliggende vandings anlæg til de lokale kreaturer. Vi indtog vores medbragte frokost mellem myriader af kokasser, mens vi betragtede den gamle boring der hev vand op ved hjælp af en antikvarisk benzindrevet et cylinder motor der igen, med en lige så gammel flad-rem drev en gearkasse der trak i stemplet i boringen der var ca. 100 meter dyb. Lidt imponerende alligevel. Gearkassen var nr. 2 i brug en kasseret stod ved siden af, og foran den stod en ny. Afventende på at den om 20 år nok skulle bruges når nr. 2 ikke kunne mere. Produktionsdatoen var fra før Boerkrigen vil jeg tro?

Nå! Færdig med frokost og kokasser, pumper m.m. var det tid til igen at sidde på lur. Denne gang efter et vortesvin af en usædvanlig kaliber! Pieter havde set et meget flot eksemplar af slagsen ved selv samme vandhul som bavianen var nedlagt på. Tilbage på post var vi ca. kl. 14.00. Der var lige pludselig en lavbenet klapstol. Den havde været på bilen hele tiden! Bedre sent end aldrig.

Kl. 16.00 var det tid til at fortrække efter en periode uden aktivitet. Bushbuck var nu på programmet! Som planlagt dagen før på vej hjem til Matswani kørte vi ud på terrænet for at lave et skjul. Det blev ude i det åbne ved et væltet træ. Klapstolene blev placeret bag sløringen og ventetiden begyndte. Vi havde siddet i næsten 2 timer uden aktivitet og solen var ved at forsvinde. Lyset forandrede sig hurtigt. Vi sad i øst og kikkede mod vest! Solen var nådesløs og ubarmhjertig til den forsvandt i bush'en foran os. Kort efter var et par ører synlige og øjne der fokuserede på os. Vinden svøbede som sædvanlig. Det var en Bushbuck hind der stirrede i vores retning. Pieter gjorde mig opmærksom på det. Jeg viskede bare: *He is coming!* Hun fortrak skyndsomt, og vi pakkede sammen for den dag. Jeg var lidt oppe at køre over at strategien med skjulet trods alt havde virket. Vi blev enige om at prøve til igen dagen efter samme tid.

Dag 4 startede med pürsch på Warthog. Samme sted som dagen før. Godt og vel ude på engen med vandløb og kreaturer spottede Pieter en gris på den anden side af vandet på engen. Pieter var ikke helt sikker på om det var en skudbar han? Vi kravlede et godt stykke for at komme frem til en position hvor der var mulighed for at komme til på fornuftigt skud hold. Det var et område med siv og lidt dækning for os. Vi havde samtidigt Blesbuck på engen der nødigt skulle ødelægge chancen for os. Dem måtte vi ikke støde. Begynder de at fnyse er det slut! Grisene kender lyden alt for godt. Vel fremme og oppe at stå med skydestokken siger Pieter: *Its a good male. Shoot it.* Nu var chancen der. Det var pigtråden også! Krydset i kikkerten gik lige igennem pigtråden. Enten skulle jeg flytte

mig eller så skulle grisen! Den stod der og skulede i retning af os. Pieter var der igen: *Shoot!* Jeg flyttede lidt til højre og nu var han fri. Skuddet gik og fanden tog ved grisen! Jeg havde repeteret og fulgte grisen i kikkerten men kunne ikke sætte et skud mere af sted da den ikke var fri. Derefter forsvandt den i en stor bue ind i det tætte. Pieter sagde at vi skulle give den tid. For en gang skyld gjorde han som jeg forventede. Vi gav den tid. En halv times pürsch på de nærliggende arealer blev det til. Derefter var vi på vej tilbage for at lede efter grisen. Vi kom ind fra den modsatte side af engen og havde lidt besvær med at finde anskuds stedet. Jeg mente at vi skulle min. 100 meter længere hen langs vandløbet for at finde det, idet jeg huskede siv lige ved siden af hvor skuddet gik. Ganske rigtigt. Så var der schweiss! Joseph fulgte sporet ind i det tætte. Vi var nær ved nabo reviret da Joseph stoppe op og kløede sig i nakken. I det øjeblik fik jeg øje på grisen der lå forendt ca. 25 meter fra os. Yes! Pieter var derhenne som en raket. Jeg nærmede mig mere forsigtigt og så et dystert udtryk i Pieters ansigt. *"Its a female"* sagde han med dommedags stemme. Glimtet i øjet fortalte nu noget andet. Pieter omfavnede mig og tilkendegav at trods alt var en han. Pyh! Sikke en lettelse! Det nummer har han nu prøvet før og jeg tog det ikke særligt alvorligt. Når han siger "shoot" er det ok.

Klokken var nu næsten 10.00 og Pieter mente det var tid til at søge vandhullet og "store". Den var jeg med på! Tilbage på post på samme position som dagen før, dog med den undtagelse at frokosten var blevet medbragt til skjulet. Vi skulle ikke indtage middagen midt i kreaturenes toilet denne gang. Tak!!

Impalaer og pragtfuldt farvede fugle besøgte vandhullet resten af formiddagen. Skønt at iagttage som tidsfordriv, mens man venter på "store".

Det blev middagstid uden at "store" viste sig. Pieter arrangerede på bedste PH vis frokosten for os på stedet. Ca. 20 minutter efter at den herligt anrettede frokost var pakket væk igen kom "Store"! Pieter hviskede: *He is coming, and he is not a happy pig. Shoot him now!* Jeg kunne se at det var forsigtigheden selv der kom. Det var ikke nogen glad gris. Riflen blev listet langsomt op, og skuddet gik. Nu skete der for alvor noget! Store spurtede direkte mod hvor vi sad. Jeg kunne ikke følge ham, men kunne høre det brag det gav da han under os forcerede pigtråden! Jeg nåede lige at

tænke: *Nu kommer han op og guffer os*, da han røg forbi os på højre side. Pieter råbte: *Shoot him again!* Repeteret havde jeg allerede gjort, så da han røg forbi os fulgte jeg ham i kikkerten og kunne se hullet på bladet og det lyse blod og var ikke rigtigt indstillet på at skyde igen. Det var jo en død gris der drøede forbi os! Pieter råbte igen: *Shoot!* Jeg havde allerede afgjort at den var død og reagerede på hans kommando, med det resultat at skuddet sad i klippen lige bag ved ”store”. Stilheden efter stormen var øredøvende. Vi gloede på hinanden. Det der lige var hændt burde ikke forekomme. I hvert fald ikke ifølge min opfattelse. Fornemmelsen af en rigtig god kugle var der. Pieter sagde: *Take your rifle and let's follow the track.* Sporet var umiskendeligt! Der var schweiss over alt og sporet var ikke svært at følge. Pieter var i radiokontakt med Joseph. Han skulle støde til os på den anden side af klipperne. Jeg gjorde opmærksom på at det ikke var noget minus hvis han havde øl med! Oppe på toppen mødte vi Joseph. Sporet var der stadigvæk. På det tidspunkt fik jeg besked på at holde riflen klar, da Pieter og Joseph ikke mente at ”Store” var helt død? Det var helt ok for mig, men gjorde opmærksom på at hvis det skulle være til nogen nytte? Så skulle de ikke gå i vejen! Det var nu ikke nødvendigt med riflen da ”store” var forendt 50 meter længere fremme. Jeg måtte igen indkassere et drøn i ryggen samt et stort men velmenende knus! Ca. 400 meter var han gået efter et godt skud gennem lungerne. Op gennem uvejsomt klippeterræn. Imponerende og æres indgydende! Afrikansk vildt er sandelig skudstærkt, og med en fabelagtig vilje til overlevelse.

Der blev tid til billeder og lidt hygge sammen med ”Store” som trak en god Guld. Aldersmæssigt var det en god gris at nedlægge. 13 – 14 år var Pieter’s skøn. Han så sgu også lidt træt ud! Nu skulle vi tilbage og se efter Bushbuck'en. Vi var i god tid og satte os tilrette i de magelige campingstole i skjulet. Klokken var vel 16.00 da vi var klar. Det hele kørte lidt rundt for mig. 2 Warthogs samme dag, og nu sad vi efter Bushbuck'en på 3'ede dag. Jeg sad og så på min mobil da Pieter bemærkede: *He is coming!* Jeg tabte mobilen i sandet og greb riflen. Som dagen før kom der noget på sporet / vekslen. Denne gang kunne jeg se horn! Riflen blev listet ud mellem det væltede træ og det ophængte skjul. Der var ikke meget at se i kikkerten andet end at bukken kikkede i vores retning. Der var ikke meget fri, så skud på halsen var eneste chance. Tiden var knap! Bushbuck sjældent står stille i længere tid! Så snart korset hvilede på halsen gik skuddet. Pieter var tilbage i den gamle stil hvor jeg kender ham bedst: Frem og se med det samme! Jeg

luskede efter velvidende at anskudt Bushbuck er farlig. Fremme ved skud stedet lå bukken forendt. Pieter gik fuldstændigt op i limningerne! Jeg blev kærligt men meget bestemt knust af ham! Da jeg vågnede igen på skadestuen.... Ok. Jeg overlevede i felten efter førstehjælp: 2 Carlings, Black Label!

Det var simpelthen fantastisk med den ægte glæde både Pieter og Joseph udviste. Det overgik simpelthen den ellers store glæde jeg selv følte over vores succes.

Nu ville det virkelig blive svært at finde på noget der kunne måle sig med denne dag!

Dag 5 var lidt mat for mit vedkommende. Jeg var mættet efter en formidabel jagtdag med potentiale til at overgå min første særligt gode jagtdag fra 2010! Jeg måtte sande at en fantastisk jagtdag kan suppleres med endnu en fantastisk jagtdag!

Vi havde en god 5'te dag med pürsch på Warthog og muligheder til Impala buk i den gode ende. Grisene var stadigvæk på min liste. Impala var falmet lidt pga. mit store jagtheld. Jeg vil gerne skyde Impala! Bare ikke lige på 5'te dagen efter min fantastiske dag med Warthog og Bushbuck. Næste gang jeg kommer til Afrika skal Impalaerne passe lidt på!

Som afslutning på turen siger jeg som sidste gang:
Fantastisk ophold og forplejning.
Super jagtføring og jagt.

Med venlig hilsen
Jesper Gravesen